

JUDITH ALLERT

EROII PESMETILOR

O AVENTURĂ DE FAMILIE

corint junior

JUDITH ALLERT

EROII
PESMETILOR

O AVENTURĂ DE FAMILIE

Traducere din limba germană
de Timea Horvath

corint^vjunior

LADA FRIGORIFICĂ

După ce iese de pe alee, mama oprește puțin. Conectează telefonul mobil la brichetă și programează sistemul de navigație. Apoi o conduce pe Carla-Cazan spre ieșirea din oraș.

— Bine. Vom ajunge acolo după-amiază târziu. Apoi putem să ne plimbăm puțin și să mâncăm ceva – adică, după ce... ăăă...

— Îi arătăm bunicului marea! strigă Finny.

— Perfect, spune tata.

— Cam așa ceva, replică mama.

Acum se simte într-adevăr o atmosferă de vacanță. Adică, date fiind circumstanțele. Cei mici se joacă de-a înmormântarea cu jucăriile lor de pluș, iar tata fredonează pe muzica de la casetofon (da, dubița are un *casetofon* și cântă ceva muzică veche de-a lui Hubert). Cutia bunicului stă între mine și bunica, pe o față de masă croșetată. Bunica și-a lăsat ușor mâna pe capac. Se uită pe fereastră, și eu îi văd doar ceafa. Sunt destul de sigur că zâmbește. Poate puțin melancolic, cu nostalgie. Dar are voie.

Apoi ieșim din oraș, și mama se apropie de intrarea pe drumul național. La o privire mai atentă, văd că tata strânge din dinți și că articulațiile mâinilor îi sunt albe, pentru că le strânge pumn. Mama accelerează, Carla-Cazan scârțâie, iar de la casetofon urlă o melodie. Una care se aude tot mai tare, cu cât mergem mai repede. Nu se mai aude aproape deloc nici cum fluiere mama și nici muzica de pe casetă. Lenchen și Finny își apasă mâinile pe urechi. Tata deschide și închide gura. Iar o deschide și închide. Bunica privește mirată. Mama aruncă o privire spre tata și ridică din umeri – și deschide și ea gura.

Arată ca doi pești care bolborosesc și, dacă nu aș avea senzația că dubița se va face fărâme și dacă bunicul nu ar fi mort, aș râde în hohote, văzându-i.

— Mai în-cet! strigă tata în cele din urmă, astfel încât să se audă peste zgomot.

Și când mama ia piciorul de pe accelerație, el adaugă, calm și prietenos, deși încă puțin cam tare. Și puțin cam prea prietenos:

— Nu ar trebui să mergem atât de repede, dragă. Nu cu mult peste 70. Altfel... ăăă, țeava de eșapament va ceda.

Mama inspiră zgomotos.

— De unde ți-a venit ideea asta? Era și asta pe listă?

— Altfel nu ai fi plecat.

— M-ai mințit!

— Nu, ți-am dat informația puțin mai târziu.
Din... motive practice.

Mama își strânge maxilarul atât de tare, de parcă ar vrea să spargă o nucă.

— 70? Tot timpul? Atunci o să ne ia trei zile să ajungem la mare! Și cu 70 pe drumul național...

Tata dă din mână.

— Poți să renunți la drumul național. La viteza asta, nu merită!

— Drumul de țară e mult mai frumos! strig, deși, sincer, nu sunt sigur de asta.

În rabla asta ruginită și zgomotoasă, nimic nu pare sigur!

— Exact, răspunde bunica, care, spre deosebire de mine, pare foarte convinsă. Îmi aruncă o privire complice și adaugă: Așa vom vedea și noi ceva.

Mama inspiră adânc.

— Dar trebuie să fim acasă duminică seara. O astfel de distanță la o viteză de 70...

— Plus de asta, drumurile de țară sunt mai directe. Așa că se compensează. Relaxează-te, dragă! spune tata, trimițându-i mamei o altă beza.

La început, am crezut că o să întindă mâna și o să-i tragă una.

Dar apoi inspiră adânc.

— Da, bine. De ce nu? Ne vom relaxa. Vom fi complet relaxați și în largul nostru, spune ea, sunând

puțin ca o amenințare și tastând din nou ceva pe telefonul mobil.

Tata trage cu ochiul la ecran:

— Ora de sosire 17.10, citește el. Avem timp berechet.

— Totuși, pe viitor, aș prefera să nu mai ai secrete față de mine, spune mama cu voce stridentă.

— Dacă în sfârșit intri în starea de spirit de vacanță – cu plăcere!

Amândoi zâmbesc. Și pun pariu că pe amândoi i-a durut foarte tare să-și suprasolicite mușchii.

În cele din urmă, mama coboară geamul.

— Hai să lăsăm să intre aer de vacanță!

De fapt, cred că îi este puțin rău din cauza zguduirilor. Dar faptul că nu i-a reproșat nimic tatei este deja un semn bun. Așa că mă las și eu pe spate. Puțin. În așa fel încât să mă pot ridica repede în caz de urgență.

În scurt timp, se întâmplă o minune: a început să ni se pară aproape relaxant vâjâitul uniform pe care îl scoate Carla-Cazan la viteză normală (Carla-normala). În plus, este mult mai distractiv să te uiți pe geam pe drumul de țară. Nu vezi doar balize alb-negre și ziduri antifonice trecând pe lângă tine. Este o mică lume colorată. Copacii strălucesc într-un verde-deschis, iepurii sar pe câmpuri, vacile pasc liniștite pe pajiști. Bineînțeles că fratele meu mai mic este mai interesat de excavatoare și șantiere. În plus, recunoaște marca fiecărei mașini care ne depășește. (Și sunt multe. De fapt, toate. Chiar și câteva tractoare!) Lenchen țipă de

fiecare dată când vede un animal. Indiferent dacă este un câine, o găină, o pisică sau orice altceva. Și cum ne aflăm într-o zonă foarte rurală, are destul de multe motive să țipe.

Da. Biiine.

La un moment dat, asta a devenit enervant.

Destul de enervant.

În plus, cei doi se ceartă. Cam o dată la 15 minute. Dar de fiecare dată bunica le spune:

— Vreți să încetați? Bunicul vrea să fiți drăguți unul cu celălalt!

Ceea ce ține! Cam pentru un sfert de oră.

Apoi, certurile reîncep și, pentru a le opri, cei doi au voie să asculte ce poveste doresc. Desigur, pe casetă. Tata scoate triumfător una din torpedou. Nu, chiar două.

— Elefantul Benjamin sau Bibi Blocksberg? îi întreabă.

După un timp, prichindeii se pun de acord cu ce să înceapă.

Pentru ca sunetul din față să se audă și în spate, tata dă volumul la maximum.

Mama nu spune nimic. Experiența își spune cuvântul!

Între timp, bunica nu dă drumul cutiei.

Iar eu încerc să îmi imaginez, în ciuda zgomotului din jur, că bunicul chiar înțelege ceva din toate astea.

Că ne vede, de pe norul său sau de oriunde altundeva, și că zâmbeste ștregărește în sinea lui.

— Ai încredere în mine – ne descurcăm! ar fi spus el.

— Da, știi tu asta de acolo, de sus, îi răspund eu.

Oricum nimeni nu mă aude din cauza zgomotului.

— Gata! Ajunge! Îmi explodează creierul!

La un moment dat, mama apasă butonul de oprire.

— Era atât de palpitant! se plânge Lenchen.

— Ai ascultat deja caseta de trei ori! Sigur nu mai e palpitant, oftează până și tata.

Apasă și el un buton de pe casetofon, și caseta sare afară. Adică, pe jumătate. Banda s-a încălzit.

— Poate ar trebui să luăm o pauză.

Bunica este singura cu voce mai energică.

— Nu degeaba am pregătit o grămadă de sendvișuri!

Ea atinge din nou cutia și adaugă în șoaptă:

— Unele cu castraveciori și muștar.

Acestea sunt ca niște cuvinte magice. Cum zicea bunicul „Abracadabra”, după care apărea o bilă de după urechea dreaptă a lui Finny. Sau un creion de după urechea stângă a lui Lenchen.

Toți ne dăm în vânt după aceste sendvișuri – și nu doar pentru că bunicul se dădea în vânt după ele. Mama îl ia pe tata de mână. El îi trimite o beza deosebit de tandru.

— Deeci unde vreți să oprim? ne întrebă fredonând, iar pentru prima dată în peste două săptămâni, buna lui dispoziție este sinceră.

Aproape că fredonez și eu!

Sunt multe locuri potrivite pentru o pauză de pipi și o gustare. Mii de colțuri confortabile pentru un mic picnic.

În cele din urmă, mama virează dubița pe un drum de țară, trece peste gropi până la marginea pădurii, la o livadă de pomi fructiferi, unde întindem o pătură sub un cireș. Nu, mai bine puțin mai încolo. Departe de viespile care roiesc peste tot în jurul cireșelor stricate.

La doar câțiva metri mai departe este o pășune pentru cai. Ăăă... nu. Mă uit mai atent. Nu sunt cai. Sunt măgari! Dar ce măgari! Sunt uriași. Au urechi foarte lungi. Și blană foarte zburlită.

Lenchen țipă de încântare (cum altfel?) și îi hrănește imediat cu fire de iarbă.

— Ai grijă să nu te muște! îi strig. Nu avem timp să-ți coasem degetul!

— Samy, nu o speria! spune tata. Te-a mușcat vreodată un măgar?

— Nu! Dar asta pentru că nu am atins niciodată unul, răspund. Mama unui prieten are doar jumătate din degetul mic. A vrut să scoată o bucată de lemn din gura calului ei.

— Niiiciodată nu m-ar mușca, insistă Lenchen. Mă iubește foarte mult!

— Poți totuși să fii atentă, draga mea, recunoaște mama, părând mai îngrijorată pentru mine decât pentru sora mea mai mică.

Între timp, tata a scos lada frigorifică din dubiță. Acum chiar și Lenchen se îndepărtează de prietenii ei blănoși, sărind entuziasmată spre noi.

— Vreau la baie! strigă Finny, chiar când tata vrea să deschidă capacul lăzii frigorifice.

— Treaba mică sau mare? întreabă mama.

— Mare! răspunde Finny, mândru.

— Bine că am suficiente șervețele umede, răspunde mama curajoasă.

— Și te poți spăla pe mâini în pârâu, spune tata, arătând spre pârâul care curge la marginea pajiștii.

— Nici gând! spune mama și scoate încă un pachet de șervețele din rezerva ei aparent nesfârșită și un spray dezinfectant pe deasupra. Cine știe ce aruncă oamenii acolo! Vezi spuma aia?

Tata râde.

— Nu. Doar apă limpede.

Mama își dă ochii peste cap. Iar eu... ei bine... încerc să rămân optimist. Deși nu mă simt.

— Putem să mâncăm odată? întreb.

— După ce ne întoarcem, spune mama. Dacă nu sunt atentă, cine știe ce va mânca Lenchen.

Ea se arată jignită. Și tata, puțin.

— De parcă eu nu aș...

Tata se abține să termine propoziția, afișându-și iar zâmbetul pe buze. Dar pare totuși un pic cam forțat. Și fredonatul lui, în timp ce pregătește picnicul împreună cu bunica, sună de parcă discul lui de albină ar fi zgâriat.

Bunica are chiar totul la ea. Poate chiar prea multe. Veselă cu flori ornamentale. Tacâmuri aurii. Șervețele de pânză cu miros floral. Lenchen însă se plânge fără încetare. Pentru că este doar apă de băut, nu suc. Și ei nu îi plac băuturile transparente. Poate, cel mult, suc transparent. Până când bunica pune o margaretă în paharul cu apă.

— Acum apa ta e colorată!

Lenchen radiază.

Durează însă destul de mult până când mama și Finny ies din tufișuri. Deja suntem înconjurați de țânțari – probabil din cauza măgarilor. Dar măcar sunt doar țânțari. Nicio viespe. Și albinele preferă să rămână lângă florile lor.

Finny se smiorcăie.

— Data viitoare vreau să merg la o toaletă normală!

În același timp, aruncă priviri ciudate în direcția lăzii frigorifice.

Mama suspină, ținând în mână – cât mai departe de ea – o bucată de material mototolit.

— Nu e deloc ușor să faci treaba mare în natură. Și ce fac acum cu grămada asta de șervețele murdare? Nu e nici măcar un coș de gunoi aici!

— Acum, haideți, adunați-vă pentru picnic!

Tata deschide în sfârșit capacul lăzii frigorifice. Încerc să uit ce ține mama în mână și să mă concentrez pe stomacul care îmi chiorăie.

— Hei! Stați. Nu le amestecați!

Deodată, Finny se pune între tata și ladă și ține mâinile protectoare peste ea.

— Finny, ce faci?

Tata încearcă să îl împingă ușor la o parte pe prichindel.

Mama deja se încruntă.

— Finny. Te rog, nu-mi spune că...

Se îndreaptă spre el, îl ridică cu ambele brațe și îl pune jos, puțin mai departe de pătură.

Între timp, tata vede conținutul cutiei.

— Oh, face.

Întinde mâna și scoate o mașinuță de jucărie. Și nu este singura.

Bunica mângâie cutia bunicului.

— Uite ce a mai născocit prichindelul!

— Uau! Bine, spune mama.

— Și unde e mâncarea? întreabă Lenchen.

Ridică puțin cutia frigorifică (foarte puțin – totuși, o tonă de mașinuțe cântăresc o tonă!), dar, bineînțeles, nici sub ea nu sunt sendvișuri.

— Păi în cutia cu jucării? presupune tata.

Finny scutură din cap.

— În cadă, spune și, după expresia feței, nu pare deloc rușinat de fapta sa.

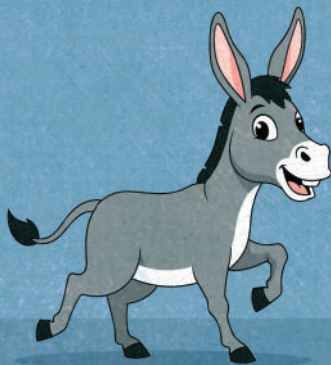
CHEMAȚI ÎNTĂRIRI!

După pierderea bunicului, familia lui Samy o ia razna complet. Mama se gândește doar la muncă, tatăl încearcă să fie dureros de amuzant, gemenii sunt enervanți, iar bunica nu mai scoate niciun cuvânt. Dar nu se mai poate așa! Salvarea se află între pernele canapelei: un bilet cu ultima dorință a bunicului, care ar fi vrut să ajungă la mare. Așa că cei șase pornesc la drum, purtând cu ei cel mai neobișnuit lucru: cutia de pesmeți a bunicului!

Ceea ce începe ca o excursie obișnuită se transformă rapid într-o aventură amețitoare. Printre întâmplări nefericite, certuri și întâlniri ciudate, familia învață că, împreună, poate depăși orice obstacol, creându-și astfel amintiri de neuitat.

O poveste amuzantă și plină de speranță despre pierdere, acceptarea tuturor emoțiilor și relațiile de familie.

O AVENTURĂ DE FAMILIE CÂT SE POATE
DE SURPRINZĂTOARE ȘI DE HAZLIE

ISBN: 978-630-361-276-8

www.edituracorint.ro

12+